

kan være vel tjent med den Fordel, den derved opnaar, naar en Bane kommer til at gaa gennem Statsskovene.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) udtalte sin Misfornøjelse over Forholdene, saaledes som de ere ordnede ved adskillige Skovdistrikter med Hensyn til Afhændelsen af Skoveffekter, og han ankede over, at Prisen, saaledes som Forholdene ere ordnede, blev drevet for meget til Vejrs. Ja, her røres der jo ved et ret vanskeligt Punkt. Det er jo nemlig en Selvfølge, at Befolkningen paa de vedkommende Egne helst ønsker Skoveffekterne solgte til saa lav en Pris som muligt, medens jeg som Minister maa sørge for at træffe saadanne Foranstaltninger, at der kan opnaas saa høj en Pris som muligt. Det vil jo være ret vanskeligt at faa disse to modsatte Formaal til at falde sammen. Men nu kunne vi se, hvorledes det udvikler sig, i hvert Fald med Hensyn til det Spørgsmaal, jeg omtalte i Gaar ved Stendalsgaard.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte atter Spørgsmaalet om Træfældningen i Dyrehaven, og han udtalte, at Socialdemokraterne bestandig vilde blive ved at røre ved denne Sag. Ja, jeg vilde gerne tro det ærede Medlem, men jeg kan ikke nægte, at jeg nærer nogen Tvivl om, at det er rigtigt, hvad han her siger. Jeg tror ikke, at de Herrer Socialdemokrater ville røre mere ved dette Spørgsmaal, og jeg skal ganske jævnt sige hvorfor. De Herrer røre jo alene ved det for at have et Agitationsstof med Hensyn til Befæstningen, og de have jo særlig brugt dette som et Vaaben overfor den afgaaede Krigsminister. Krigsministeren er nu væk, og jeg tror, at saa falder ogsaa Agitationsstoffet væk. Sagen er i sig selv ganske ubetydelig, og den Træfældning, der har fundet Sted der ude, er ganske ubetydelig, det er næsten ikke værd at tale om. Og selv Socialdemokraterne ville ganske sikkert komme til den Erkendelse, at de ikke kunne blive ved at rejse om og holde paa et Agitationsstof, som ikke er af nogen særlig Betydning. Jeg kan for øvrigt tilføje, at der i det sidste Aar slet ingen Træfældning har fundet Sted af den Slags, de Herrer tale saa meget om. Nej, den Sag er vist færdig, der kan ikke pilles mere Kød paa det Ben.

Det ærede Medlem omtalte atter Fordelingen af Tilskuddet til Husmandsforeningerne og mente, at jeg ikke havde

fordelt dette Tilskud rimeligt og rigtigt. Det ærede Medlem fremhævede, saa vidt jeg kunde høre, og jeg ikke misforstod det ærede Medlem, at de sjællandske Husmandsforeninger havde ydet et Tilskud af ca. 5,000 Kr. ud af de 7,000, som vare anvendte i det foregaaende Aar. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ved, hvorfra det ærede Medlem har disse Tal. Da jeg havde Konference med det højtærede Finansudvalg, havde jeg et Regnskab med fra de sjællandske Husmandsforeninger, og dette Regnskab blev afleveret til Udvalgets Ordfører. Jeg kan ikke nøjagtig huske de Tal, som Regnskabet udviste, men jeg skulde tage meget fejl, hvis det ikke er saaledes, at de have haft en Udgift af omtrent 2,000 Kr., og deraf udgør Statstilskuddet 1,800 Kr. — det er runde Tal, jeg bruger, men jeg tror, det vil nogenlunde passe —, og Regnskabet sluttede med et Overskud paa omtrent 150 Kr. Resultatet er altsaa, at de sjællandske Husmandsforeninger af egne Midler have anvendt 50 Kr. foruden Statstilskuddet. Det er jo dog noget, som slet ikke falder sammen med de Tal, som det ærede Medlem har fremdraget.

Det ærede Medlem vil gerne under Forhandlingerne her i Tinget stemple forskellige Medlemmer og for øvrigt ogsaa mig, som om vi særlig varetage Gaardmændenes Interesser, og som om det er os temmelig ligegyldigt, hvorledes det gaar med Husmændene, med de mindre Landmænd. Det ærede Medlem tager fuldstændig fejl, naar han fremkommer med saadanne Udtalelser. Jeg ønsker, at alle Landmænd, baade Husmænd, Gaardmænd og større Landmænd, maa sidde ved det samme Bord og spise af den samme Ret, eller rettere sagt, at de i Fællesskab maa arbejde paa at udnytte de Bevillinger, som Staten yder til Fremme baade af de større og mindre Landbrug. Hvis det ikke kan blive ved at fortsættes i denne Retning, frygter jeg, at vi ville komme ind i det rene Virvar. Hvis vi nemlig skulle til at uddele Statsbidragene til Fremme af Landbruget saaledes, at noget gaar til Husmændene, noget til Parcelisterne, noget til Gaardmændene, noget til Proprietæerne og noget til Godsejerne, vilde vi komme ud i det taabeligste, som tænkes kan. Saa længe jeg skal være Landbrugsminister, vil jeg gøre alt, hvad jeg kan, for at hindre, at der finder en saadan Deling Sted. Bevillingerne til Fremme af Husmandsbrug, som jo her særlig ere dragne frem, ere